

“...Tôi nhìn ba thập niên qua đã đi ra mắt cuộc giồng có gì a mặt bên là xã hội Việt Nam vùng vẫy đồ cỏi trời và mặt bên là đống công sản có sẵn rồi đồ giồng nguyên chợ đồ toàn trổ ; cán cân lợi ích công đã không ngừng biến đổi thuôn lại cho xã hội Việt Nam và giờ đây chúng ta đã đến gần điểm đo lường tuy nhiên...”

Vợ bauxit Tây Nguyên đánh dấu sự lung lay của chợ đồ toàn trổ .

Khi công bố quyết định khai thác bauxit tại Tây Nguyên, ông Nguyễn Tấn Dũng đã quyết định đó là một quyết định không thể thay đổi vì là một kế hoạch kinh tế đã được xác nhận qua hai đời hội 9 và 10 của Đảng Cộng Sản Việt Nam. Ông Dũng đã nói như người phát ngôn của một lợi ích kinh tế chi phối đóng: đống đã quyết định, như thế là xong, không ai được chống lại, dân tộc Việt Nam không có chỗ đứng.

Nhưng rồi xã hội Việt Nam vốn phức tạp, và trước làn sóng phản đối mạnh mẽ, bộ chính trị đống công sản đã phải ra thông báo rà soát lại dự án, được biết là định chờ việc khai thác bauxit tại Nhân Cơ . Việc xét lại này trên thực tế chỉ là một bước chuẩn bị để hủy bỏ dự án. Nhân Cơ quan trọng hơn nhiều so với Tân Rai, bộ Nhân cơ thì việc khai thác bauxit Tây Nguyên trở thành vô nghĩa.

Nhưng yếu tố mà bộ chính trị sẽ xét lại - điểm yếu môi trường và sự đống tình của các sắc tộc ở Tây Nguyên, lợi ích kinh tế và kinh tế của dự án, đối bộ phận công nhân phải là người Việt, chuẩn bị trước nguy cơ bùng nổ v.v. - đều là những lý do để hủy bỏ dự án ; sẽ dĩ nhiên là ta không tuyên bố ngay quyết định hủy bỏ chỉ vì, mặt mặt, muốn tránh đống chòm nóng đối với Trung Quốc và, mặt khác, muốn giữ thể diện cho đống.

Nhưng thế nào? Làm sao một kế hoạch kinh tế đã được thông qua bởi hai đời hội đống lại không biết đến những yếu tố rồi sự đống này ? Trí tuệ của những người lãnh đạo đống ở đâu?

Chắc chắn là những bộ này, những bộ đều tiên của đống công sản trước mặt phần kháng cự đi đến đến xã hội, đã chỉ có được một số tiện tay, thậm chí khuyến khích và thúc đẩy, của một thành phần trong đống những nó vốn chỉ ngấm xã hội Việt Nam đã đem những khuyến khích tranh chấp nhau trong đống phần có giống vốn đống để chi phối phần thế ng. Chúng ta

Chức năng toàn trị đã lung lay

Tác Giả: Thông Luận

Chúa Nhật, 17 Tháng 5 Năm 2009 07:44

đang ở trong giai đoạn cuối của một tiến trình. Đẳng cấp nông thôn không còn toàn quyền quyết định mọi vấn đề của đất nước được nữa.

Tính hơn ba thập niên qua đã diễn ra một cuộc giành quyền lực giữa một bên là xã hội Việt Nam vùng vẫy để thoát khỏi đói kém và một bên là đẳng cấp nông thôn cũ siết chặt để giữ nguyên chức năng toàn trị; cán cân lực lượng đã không nghiêng về phía thuôn lỏi cho xã hội Việt Nam và giờ đây chúng ta đã đến gần điểm cuối của cuộc tuyển t. Đẳng cấp cũ đã thay đổi. Nhưng nông thôn này chỉ mới bước đầu giành cho những nông thôn khác.

Tình trạng này diễn ra vào lúc mà đẳng cấp nông thôn đang phải chuồn bỏ cho đại hội 11, một đại hội được biết tới khó khăn. Trước đây luôn luôn có một đẳng cấp cầm quyền trong đảng - do Lê Duẩn và Lê Đức Thọ, rồi Đổng Mễ và Lê Đức Anh cầm đầu - giữ trật tự trong đảng, khống chế đảng và dùng đảng để khống chế đất nước. Chính nhờ vậy mà chế độ đã tồn tại được dù đã phạm những sai lầm lớn. Nhưng hai ông Đổng Mễ và Lê Đức Anh đã già đi mà không có người thay thế, đẳng cấp nông thôn không còn ban trật tự, và trật tự có thể sụp đổ. Trước đây những người lãnh đạo còn có chút uy tín trong đảng nhờ thành tích chiến đấu hoặc được sự đồng ý của những người có thành tích; nhân sự lãnh đạo xuất phát từ đại hội 11 sẽ chọn những người không hề chấp nhận một thất bại và nhân cách nào và cũng không có thành tích nào ngoài thành tích tham nhũng. Một chế độ được tài không thể duy trì được với những người lãnh đạo như thế.

Một cách nhìn dân chủ hóa hiện đang lộ rõ. Những người dân chủ phải chuồn bỏ để nhường chỗ đúng hơn với lịch sử.